

Arrest

nr. 217 285 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 augustus 2015 België binnen met een taskara en verzoekt op 31 augustus 2015 om internationale bescherming. Op 31 maart 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 17 oktober 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 9 mei 2018 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Nadat dit verzoek op 14 juni 2018 ontvankelijk wordt verklaard, beslist de commissaris-generaal op 28 september 2018 opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 10/5/1371 (Afghaanse kalender, 1/8/1992 Gregoriaanse kalender) in de stad Kunduz van de gelijknamige provincie. U bent ongeschoold. Omdat uw ouders om het leven kwamen toen u nog een kind was groeide u op bij uw oom en uw tante van vaderskant. U werkte samen met uw oom in zijn winkel van gedroogde vruchten. Op een dag ontmoette u Z. (...) Shinwari toen ze kleren kwam brengen naar het naaisalon van uw tante. In de daaropvolgende twee maanden zat u geregeld samen met Z. (...) en besloten jullie te trouwen. Vijf tot zesmaal stuurde u uw oom en tante naar de familie van Z. (...) om haar hand te vragen. Telkens wezen zij het huwelijksverzoek af omdat jullie Tadzjiek en zij Pashtounen zijn en omdat Z. (...) beloofd was aan een zekere Shoaib Shinwar. Uw vrouw rende van huis weg en kwam zich bij u verschuilen. Jullie trouwen en kort na jullie huwelijk besloten jullie naar Iran te vluchten uit vrees voor de broers en de verloofde van Z. (...), die voor de taliban werkten. U en uw echtgenote verbleven in Iran in het dorp Mahmoud Abad, waar jullie dochter werd geboren. Na vijf jaar werden jullie gevat door de Iraanse politie en naar Afghanistan gerepatrieerd omdat jullie geen verblijfsvergunningen hadden in Iran. Jullie vestigden jullie opnieuw bij uw oom in de stad Kunduz. Zo'n vierenhalf tot vijf maanden na jullie repatriëring, toen u inkopen was gaan doen, vielen uw schoonbroers uw huis binnen en vermoorden ze uw oom en uw vrouw. Twee à drie dagen later ontvluchtte u Afghanistan uit vrees voor uw schoonbroers. Na een maand onderweg te zijn geweest, kwam u op 28 augustus 2015 in België aan, waar u zich op 31 augustus 2015 vluchteling verklaarde. Ter staving van uw relaas legde u volgende stukken neer: uw taskara, drie foto's van u, uw vrouw en uw dochter, twee psychologische attesten van uw psychotherapeut, een attest voor terugbetaling van uw medische kosten, vier afsprakenkaartjes en een visitekaartje van uw psychotherapeut, een brief van uw psychotherapeut over uw vraag om medicatie, de overeenkomst van het OCMW van Pérluwez met uw psychotherapeut, een overzichtsblad van uw medisch dossier, resultaten van een labo-onderzoek en een brief van het Rode Kruis met daarin uw dossiernummer en de contactgegevens van de Dienst Tracing.

Op 31 maart 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen, noch aan uw verblijf in Iran, noch aan uw verblijf in Kunduz. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV besliste op 17 oktober 2017 bij arrest nr. 193 805 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zonder België te verlaten diende u op 9 mei 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming in. U zegt dat uw situatie in Afghanistan niet veranderd is maar verklaart dat u zich in november 2017 bekeerde tot het geloof van de getuigen van Jehova en dat u vreest gedood te worden indien u terugkeert naar Afghanistan. U gaat naar bijeenkomsten van de getuigen van Jehova in Ledeberg en hoopt binnen afzienbare tijd gedoopt te worden.

Ter staving van uw volgend verzoek legt u zes foto's neer van uzelf in de kerk en op bijeenkomsten van de getuigen van Jehova, twee verklaringen van mede-getuigen van Jehova en twee medische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Vooreerst moet benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat u noch over uw motieven om naar België te komen en bescherming aan te vragen, noch over uw eerdere verblijfplaatsen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Tegenover de RVV volhardde u in uw verklaringen over uw problemen en uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Ondanks het feit dat ook het RVV bevestigde dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen noch aan uw eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan, verklaart u bij uw volgend verzoek bij de DVZ opnieuw dat u de waarheid sprak hieromtrent (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 06/06/2018, vraag 15). Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw volgend verzoek gewezen werd op de eerdere beoordeling door het CGVS en de RvV en u aangemoedigd werd de waarheid te vertellen over uw werkelijke identiteit en achtergrond bleef u vasthouden aan uw bedrieglijke verklaringen (CGVS, p.16). De vaststelling dat u nog steeds vasthoudt aan uw ongeloofwaardige verklaringen leidt niet alleen tot de conclusie dat u uw werkelijke identiteit en achtergrond voor de Belgische asielinstanties blijft verhullen maar tasten ook in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid aan.

Aan het nieuwe element dat u in uw huidige verzoek uiteenzet, met name uw vrees op vervolging omwille van uw oprechte bekering tot de leer van de getuigen van Jehova kan geen waarde worden gehecht. Uit uw verklaringen en de documenten die u neerlegt blijkt verder dat uw bekering een sterk opportunistisch karakter heeft en er om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering.

Reeds kort na uw aankomst in België zou uw interesse in het Christendom gewekt zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 27/07/2018, p. 4). U werd ongeveer in juli 2017 (CGVS, p. 14) te Charleroi aangesproken door broeders en zusters maar kon niet met hen communiceren omdat het in het Frans was (CGVS, p. 3). Zij brachten u in contact met een zekere heer Daniar die u op zijn beurt in contact bracht met een zekere M. (...) (CGVS, p. 3). M. (...) zocht u thuis op, toonde u filmpjes en het heilige boek waarna u naar de zaal van Malakot in Bergen ging (CGVS, p. 5). Hierbij moeten ernstige vraagtekens gesteld worden. In de eerste plaats blijkt dat u bijzonder weinig stappen ondernam om werkelijk meer te ontdekken over het Christendom. U wachtte namelijk tot november 2017 om te beginnen met uw studie over Jezus en het heilig boek (CGVS, p. 9). U kwam reeds op 28 augustus 2015 aan in België en zou "kort na aankomst" reeds geïnteresseerd geweest zijn. Toch zou het pas ruim twee jaar later zijn dat u begon aan uw effectieve studie van dit geloof. U verklaart dit zelf door te stellen dat u ziek was (CGVS, p. 14) en omdat uw verblijfplaats ver van Brussel lag (CGVS, p. 15). Dit kan niet overtuigen, enerzijds omwille van de enorm lange periode van meer dan twee jaar, anderzijds omdat niet kan ingezien worden waarom uw ziekte en verblijfplaats zou verijdelen dat u meer te weten zou komen over dit nieuwe geloof zeker aangezien uit de door u neergelegde medische attesten blijkt dat het louter om nierstenen ging en u hiervoor op 01/06/2017 een dag in het ziekenhuis doorbracht. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u net twee weken nadat de RVV uw beroep negatief beoordeelde, uw religieuze studie aanvatte en u zichzelf plots als getuige van Jehova beschouwde (CGVS, p. 3, 4, 9).

Wanneer het CGVS polst naar de concrete oorzaken van uw interesse in dit geloof, blijven uw verklaringen enorm oppervlakkig en geven zij geenszins de indruk van een diepgaande geloofsovertuiging. Aangezien u aangeeft reeds interesse te hebben gehad kort na aankomst in België maar u pas meer dan twee jaar effectief begon aan uw studie, mag verwacht worden dat u hier gedurende die tijd over nadacht en nu over zou kunnen vertellen. Ongeveer in juli 2017 (CGVS, p. 14) liet u de broeders en zusters u bellen omdat zij keurige lieve mensen zijn (CGVS, p. 4) maar u slaagt er niet in duidelijk te maken waarom u precies geïnteresseerd was in dit totaal andere geloof de eerste drie keren dat het CGVS u hiernaar vraagt (CGVS, p. 4). Een vierde keer gevraagd naar wat uw interesse deed opwakkeren, komt u niet verder dan te zeggen dat iedereen die het heilige boek leest uit eigen beweging geïnteresseerd zou zijn en alles over liefde hierin staat (CGVS, p. 5), een vage en algemene verklaring die uw eigen intenties en beweegredenen niet verklaart. U ondermijnt dit bovendien zelf direct door te verklaren dat u niet kunt lezen (CGVS, p. 5) en dat u weliswaar naar de kerk ging maar er niemand was die u kon vertellen over het heilige boek (CGVS, p. 8). U voegt hieraan toe dat uw

interesse verder gewekt werd door het bekijken van videofragmenten getoond door M. (...) de eerste twee keer dat jullie contact hadden (CGVS, p. 5) maar opnieuw ontwijkt u de vraag naar de concrete inhoud van deze videofragmenten verschillende keren (CGVS, p. 6). Aangezien deze filmpjes blijkbaar de druppel waren die u ertoe geleid hadden de stap te zetten u te bekeren (CGVS, p. 6) is het hoogst opmerkelijk dat u hier zo oppervlakkig over vertelt en zo ontwijkend antwoordt. Een blijvende indruk blijken deze videofragmenten dan ook niet te hebben nagelaten. Uw bewering dat u kort na aankomst in België ineens wel zoveel interesse had in een andere religie maar niet kunt verduidelijken waarom u hierin zoveel interesse toonde, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering.

Uw onkunde om uw interesse in het christendom te verklaren is des te opmerkelijker in het licht van de verklaring van de heer T. (...). T. H. (...) verklaart dat u door verscheidene vrienden geadviseerd werd om u te bekeren tot het katholicisme of protestantisme maar dat u hier niet aan toegaf om "sneller asiel te kunnen aanvragen", waaruit de geloofwaardigheid van uw bekering tot de getuigen van Jehova zou moeten blijken (bijlage 3). Los van deze kromme redenering is het opvallend dat u zelf uitdrukkelijk verklaart dat dit nooit is gebeurd en niemand u ooit adviseerde u te bekeren (CGVS, p. 10).

In uw verklaringen over uw omgang met uw vroegere geloof kan evenmin een geloofwaardige overstap naar een nieuw geloof ontwaard worden. U maakt immers evenmin duidelijk met welke problemen u worstelde binnen de islam toen u nog in Afghanistan en in Iran woonde als moslim. U zegt dat u zichzelf vragen stelde maar het enige voorbeeld dat u hiervan geeft is de vraag wie Mohammed is, waar hij vandaan komt en wat hij deed (CGVS, p. 5). U zou dan nog nooit geprobeerd hebben hierop een antwoord te vinden (CGVS, p. 5) omdat de mullahs en mawlawis er toch niet genoeg van af wisten (CGVS, p. 5). Uw bewering dat u zelfs niet de eenvoudigste vragen over de islam beantwoord zag is uiteraard niet ernstig. Van een man die met onbeantwoorde vragen zit over zijn geloof kan verwachten worden dat hij eerst ernstige pogingen doet om informatie in te winnen over zijn eigen geloof alvorens de grote stap te zetten zich tot een nieuw geloof te bekeren. Dat u dit niet deed haalt het geloof in uw daadwerkelijke bekering sterk onderuit.

Niet alleen uw onvermogen om te verduidelijken wat u aanzette om u naar het christendom te keren of uw ontoereikende verklaringen over uw onvrede met uw vroegere geloof ook het moment waarop u voor uzelf besloot dat u getuige van Jehova was onderlijnt het sterk opportunistische karakter van uw interesse in de leer van de getuigen van Jehova. Sinds november 2017 bent u bekeerd tot de getuigen van Jehova, zo vertelt u (CGVS, p.3). Op het zien van enkele videofragmenten die zoals hieronder uitgelegd, geen blijvende indruk op u nalieten was u destijds nog niet begonnen met de studie van uw nieuwe geloof (CGVS, p.5,9). U geeft zelf toe dat u zich voor uw bekering maar heel kort informeerde over het geloof dat u koos (CGVS, p.9,14). Dat u nauwelijks enige kennis over de leer van de getuigen van Jehova bezat toen u besloot uw vroegere geloofsovertuigingen en leefregels overboord te gooien en er nieuwe aan te nemen is allerminst ernstig en getuigt geenszins van een diepgaande oprechte interesse in het christendom.

Hierbij aansluitend moet opgemerkt worden dat uw kennis over het geloof van de getuigen van Jehova beperkt is en vooral sterk ingestudeerd overkomt, waarbij de eigen beleving ver zoek is. U kent weliswaar enkele verhalen uit het Oud Testament (CGVS, p. 13) maar gepeild naar de verenigbaarheid van de vreedzaamheid en liefde die u uit het geloof zou halen en het geweld dat vermeld wordt in de Bijbel, stelt u dat u nog niets gelezen heeft over geweld en gevechten (CGVS, p. 12-13). Nochtans beweren uw mede-getuigen in de verklaringen die u neerlegt dat u graag vertelt over uw geloof en hierdoor reeds verschillende Afghaanse vrienden zou verloren zijn (bijlage 2 en 3). Wanneer u echter meermaals gevraagd wordt om te vertellen over de Bijbel, zijn uw verklaringen enorm oppervlakkig (CGVS, p. 12). U komt in essentie niet verder dan te zeggen dat het een leidraad is om Jezus te leren kennen en dat je het zelf maar moet lezen (CGVS, p. 12). Meer dan dat zou u nog niet geleerd hebben en kan u er dus ook niet over vertellen (CGVS, p. 12). U weet verder niet of een huwelijk toegestaan is tussen een gelovige en een niet-gelovige (CGVS, p. 7), wat er met de ziel gebeurt (CGVS, p. 15) en welke rol getuigen van Jehova kunnen spelen op de Dag des Oordeels (CGVS, p. 15). Wanneer het CGVS u vertelt dat de getuigen van Jehova dan net een belangrijke rol zullen spelen bij het bestuur van de aarde, blijkt dit nieuwe informatie te zijn voor u en antwoordt u lauwtjes dat het zou kunnen maar dat u dit misschien later zult horen (CGVS, p. 15).

Aan een vrijwillige bekering, die grote risico's met zich kan meebrengen, ligt een diepe overtuiging aan de basis wat niet uit uw verklaringen naar boven komt. Hoewel het geen twijfel lijdt dat u effectief omgaat met de getuigen van Jehova in België en u in hun geloof wordt onderwezen, wijzen al bovenstaande vaststellingen uit dat er aan de waarachtigheid van uw bekering geen geloof kan worden

gehecht. Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het Christelijke geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw verklaarde geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

Evenmin kan er uit uw deelname aan de evenementen van de getuigen van Jehova in België een gegronde vrees op vervolging in uw hoofde bij terugkeer naar Afghanistan afgeleid worden. Evenmin brengt u andere elementen aan die erop wijzen dat uw deelname aan het kerkelijke leven in België in uw thuisland opgemerkt werd. Hoewel er in de neergelegde verklaringen gesteld wordt dat u tegen uw Afghaanse vrienden in België over uw geloof praat en u ook op Facebook graag vertelt over uw nieuw geloof kan er gezien de onoprechtheid van uw bekering niet aangenomen worden dat u andere Afghanen hiervan op de hoogte bracht. Wat uw Facebookaccount betreft moet er vooroverst op gewezen worden dat u deze niet aanmaakte onder uw volledige naam maar wel onder het pseudoniem "S. S. (...)" (CGVS, p.11). Bovendien zegt u zelf dat u geen Engels kunt schrijven en lezen en ook in Farsi niet kunt lezen (CGVS, p. 11) en u facebook louter gebruikt om Iraniërs op te bellen. U geeft overigens zelf aan dat u geen enkel contact meer heeft gehad met mensen in Afghanistan (CGVS, p. 2), zelfs niet met uw eigen familie (CGVS, p. 3) omdat u alle telefoonnummers zou zijn kwijtgespeeld. Dat uw facebookgebruik dan ook op enerlei wijze een risico zou uitmaken voor u bij terugkeer naar Afghanistan is niet ernstig. Hoe dan ook, zelfs indien er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de perceptie zou bestaan dat u een christen bent, dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u omwille van uw voorgehouden bekering een vrees zou hebben op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan of een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Zowel wat betreft de foto's – waarvan u zelf toegeeft dat u aan het poseren bent (CGVS, p. 9) – als de verklaringen van uw mede getuigen moet gewezen worden op het gesolliciteerde karakter. Bovendien werden de verklaringen van uw medegetuigen aangehaald bij het bespreken van uw asielmotieven. Uit de medische attesten die u neerlegt kan enkel afgeleid worden dat u met nierstenen worstelde en deze behandeld werden op 01/06/2017. Deze hebben geen enkele invloed op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Dat er op geen enkel ogenblik enig ernstig onderzoek naar de asielaanvraag van verzoeker is geweest.

Verzoeker zal niet ontkennen dat de redenen van zijn vlucht niet gewijzigd zijn en dat hij niet om deze reden asiel heeft aangevraagd. Verzoeker begrijpt heel goed dat de eerdere beslissingen van uw Raad bijzondere waarde hebben en wenst deze niet te ontkennen. Verzoeker is dan ook niet in de mogelijkheid thans nieuwe elementen naar voor te brengen welke een rechtstreeks verband houden met de problemen welke hij gekend heeft in zijn land.

De aanvraag werd duidelijk geïnspireerd door de geloofsovertuiging van verzoeker.

Reeds voor de negatieve beslissing had verzoeker contact met de getuigen van jehova en werd hij alsdusdanig opgenomen in hun gemeenschap.

Deze gemeenschap is een gesloten gemeenschap welke niet zonder meer iedereen zal toelaten. Zij zien er bijzonder op toe dat de betrokkene weet waaraan hij begint en wat het resultaat zal zijn van de opname, zijnde het behoren tot een hechte kleine gemeenschap.

Ook ondergetekende raadsman kan bevestigen dat verzoeker reeds bij de eerste contacten vergezeld was van en door getuigen van Jehova welke hem tot op heden nog steeds ondersteunen.

De geloofsgemeenschap wenst in geen geval misbruikt te worden om papieren te voorzien en te faciliteren voor buitenlanders. Wel wensen zij hun geloof te verspreiden op duurzame wijze.

Het opstarten van de opleiding binnen de groep van Jehova getuigen is iets wat niet voor iedereen weggelegd is. De betrokkene moet eerst toegelaten worden. dit kan enkel indien de groep waar men toe zal toetreden overtuigd is dat de toetreding oprecht is.

Deze stappen werden ook genomen voor verzoeker. Verzoeker werd pas toegelaten nadat de groep overtuigd was dat verzoeker oprecht was in zijn overtuiging en bereidheid zich te bekeren.

Uiteraard is het bijzonder moeilijk om uiteen te zetten waarom iemand zijn geloof zou aanpassen, veranderen ten voordele van een ander. Hierbij moet men in eerste instantie rekening houden met de omstandigheden welke aanleiding hebben gegeven tot het initiële geloof. Hier moet de situatie in het thuisland bekeken worden, waar betrokkene geen enkele vrije keuze had in zijn geloofsbelijdenis. Dit werd hem door traditie, familie en omgeving opgelegd.

Er moet dan ook niet geanalyseerd worden door te stellen dat verzoeker van geloof veranderde, verzoeker deed voor de eerste maal een bewuste keuze.

Zoals verzoeker het aangaf, werd verzoeker aangetrokken tot het christendom, maar dit is bijzonder moeilijk door de taalbarrière. Verzoeker had oppervlakkige contacten, werd aangesproken, Maar kon nooit de interesse veruiterlijken op een correcte wijze, op een begrijpbare taal....

Het is pas toen er via, via contact is gekomen met de Getuigen welke verzoeker thans begeleiden dat de toetreding mogelijk werd, deze groep is namelijk de Farsi taal machtig en kon dan ook open communiceren met verzoeker.

Het CGVS stelde zich duidelijk vragen over het waarom en termijn waarbinnen de bekering gebeurde, maar neemt in zijn analyse van de problematiek op geen enkel ogenblik dit taalgegeven mee, welke wel essentieel is.

Verzoeker kon heel duidelijk aangeven wat hem aantrekt binnen zijn geloof en welke stappen hij nog moet nemen om volkomen te worden bekeerd. Het proces bij de Jehova Getuigen is geen eindig proces welke stopt bij een doop. De Doop is het beginpunt van de verdere opleiding. Om gedoopt te worden, moet men wel reeds bepaalde teksten bestudeerd hebben, bepaalde inzichten hebben etc. Dit is ook het geval voor verzoeker en verzoeker heeft dit alles correct kunnen weergeven.

Het CGVS beperkt zich tot zeer subjectieve elementen om de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken, maar laat na met de objectieve elementen rekening te houden.

Als deze objectieve elementen in ogenschouw genomen worden, kan niet anders dan te stellen dat verzoeker wel reeds nodige stappen heeft genomen, wel de nodige kennis aan de dag heeft gelegd De twijfel dient dan ook in voorkomend geval te worden beoordeeld in het voordeel van verzoeker, waarbij het CGVS steeds de mogelijkheid heeft om de erkenning tijdelijk dan wel voorwaardelijk te maken om verdere opvolging van de oprechtheid van zijn bekering te kunnen evalueren. Het CGVS verkiest echter om af te wijzen op subjectieve gronden eerder dan de objectieve gronden aan te nemen.

Uiteraard is het zo – en dit is niet betwist door het CGVS – dat bij een bekering, de betrokken persoon in zijn land van oorsprong vervolgd kan en zal worden. De loutere stelling van het CGVS dat verzoeker dit niet ‘moet’ zeggen en zich kan afschermen kan niet vereenzelvigd worden met de rechtspraak van het EHRM aangezien deze reeds meermaals hebben aangegeven dat er niet kan verwacht worden van een persoon dat hij zijn ware identiteit, geaardheid of geloof verborgen zou houden om aan vervolging te ontsnappen. Dit is van toepassing op homoseksuelen, maar ook op bekeerlingen.

Het gegeven dat verzoeker zou kunne ‘zeggen’ dat hij nog steeds moslim is, kan evenmin aangenomen worden. Het CGVS vraagt of geeft aan dat de bekering ‘vals’ is, dan wel dat hij om zichzelf van vervolging te ontslaan, tegen zijn nieuw geloof in, moet aangeven dat hij nog moslim is. Dit is een volkomen gebrek aan respect voor de geloofsovertuiging en is een regelrechte aanfluiting van de plicht oprecht te handelen.

Het CGVS kan dan ook niet overtuigen in haar standpunten gesteund op subjectieve gronden.

Dat een grondig en nauwkeurig onderzoek dan ook essentieel is en daar heeft het CGVS dan ook duidelijk in gefaald.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd en er is onvoldoende nauwkeurig onderzoek geweest.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat aangezien er geen enkel onderzoek is gebeurd met betrekking tot de subsidiaire bescherming, verzoeker ook ernstig gegriefd is daar in Kunduz de situatie ernstig is en negatief evolueerde. Het CGVS diende los van de asielerargumenten mintens te onderzoeken of er in de regio van verzoeker enige reden is om aan te nemen dat er blind geweld aanwezig is. Dit gebeurde duidelijk niet.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal

Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er aan de waarachtigheid van zijn bekering tot het Christelijke geloof geen geloof kan worden gehecht en dus niet kan worden aanvaard dat hij op basis van zijn verklaarde geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan, nu (i) de vaststelling dat hij nog steeds vasthoudt aan zijn ongeloofwaardige verklaringen niet alleen leidt tot de conclusie dat hij zijn werkelijke identiteit en achtergrond voor de Belgische asielinstanties blijft verhullen maar ook in ernstige mate zijn algemene geloofwaardigheid aantast, (ii) hij bijzonder weinig stappen ondernam om werkelijk meer te ontdekken over het Christendom en het hoogst opmerkelijk is dat hij net twee weken nadat de Raad zijn beroep negatief beoordeelde, zijn religieuze studie aanvatte en zichzelf plots als getuige van Jehova beschouwde, (iii) zijn verklaringen over de concrete oorzaken van zijn interesse in zijn geloof enorm oppervlakkig blijven en geenszins de indruk geven van een diepgaande geloofsovertuiging, (iv) zijn onkunde om zijn interesse in het christendom te verklaren des te opmerkelijker is in het licht van een door hem voorgelegde getuigenverklaring waarin wordt verklaard dat hij door verscheidene vrienden geadviseerd werd om zich te bekeren tot het katholicisme of protestantisme maar dat hij hier niet aan toegaf om sneller asiel te kunnen aanvragen, (v) in zijn verklaringen over zijn omgang met zijn vroegere geloof evenmin een geloofwaardige overstap naar een nieuw geloof kan worden ontwaard, (vi) ook het moment waarop hij voor zichzelf besloot dat hij getuige van Jehova was het sterk opportunistische karakter van zijn interesse in de leer van de getuigen van Jehova onderlijnt en (vii) zijn kennis over het geloof van de getuigen van Jehova beperkt is en vooral sterk ingestudeerd overkomt, waarbij de eigen beleving ver zoek is, en omdat (B) er uit zijn deelname aan de evenementen van de getuigen van Jehova in België evenmin een gegronde vrees op vervolging in zijn hoofde bij terugkeer naar Afghanistan kan worden afgeleid. Ten slotte is de commissaris-generaal nog van oordeel dat de door verzoeker neergelegde documenten de bovenstaande vaststellingen niet kunnen beïnvloeden. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Verzoeker toont dan ook geen schending aan van het recht van verdediging “door een gebrek aan onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

De aangevoerde middelen kunnen wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker roept in zijn huidige verzoek om internationale bescherming zijn geloofsovertuiging, en meer bepaald zijn bekering tot de leer van de getuigen van Jehova, als nieuw element in.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en/of maatschappelijk niet aanvaard is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal echter slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn bekering tot de leer van de getuigen van Jehova aannemelijk te maken.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift immers geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het minimaliseren van de motieven en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift betoogt dat het opstarten van de opleiding binnen de groep van Jehova getuigen iets is wat niet voor iedereen weggelegd is, dat de betrokkene enkel kan worden toegelaten indien de groep waartoe men zal toetreden overtuigd is dat de toetreding oprecht is, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met een dergelijke summier uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem geponeerde bekering, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Ook door in het eerste middel van het verzoekschrift te poneren dat hij in zijn eigen thuisland geen vrije keuze had in zijn geloofsbelijdenis en dat hij voor de eerste maal een bewuste keuze deed, werpt verzoeker geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing omtrent het sterk opportunistische karakter van zijn nieuwe geloof.

Waar verzoeker zijn laksheid in het aanvatten van de studies en dus het veruiterlijken van zijn geloof in het eerste middel van het verzoekschrift tracht te vergoelijken door te wijzen op de taalbarrière waarmee hij in België aanvankelijk te kampen had, beperkt hij zich tot een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen dat het hoogst opmerkelijk is dat hij net twee weken nadat de Raad zijn beroep negatief beoordeelde, zijn religieuze studie aanvatte en zichzelf plots als getuige van Jehova beschouwde. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 27 juli 2018 blijkt dat verzoeker ter verklaring van de lange periode die voorafging aan het aanvatten van zijn bijbel studie opgaf dat hij ziek was en dat hij van ver moest komen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2018, p. 14 en 15). Verzoeker slaagt er dan ook niet in de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel nog voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de objectieve elementen in zijn dossier. Zo erkent de commissaris-generaal dat verzoeker deelneemt aan evenementen van de getuigen van Jehova in België, doch meent hij dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan kan worden afgeleid. De commissaris-generaal steunt zich tevens (onder andere) op een aantal objectieve vaststellingen over verzoekers gebrek aan kennis van het geloof waartoe hij beweert bekeerd te zijn, op de vaststelling dat verzoeker zijn religieuze studie pas twee weken na een negatieve beoordeling door de Raad van zijn eerdere verzoek om internationale bescherming aanvatte en op een getuigenverklaring die verzoeker

zelf aanbracht. Daarnaast werd rekening gehouden met de door verzoeker voorgelegde documenten. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Zowel wat betreft de foto’s – waarvan u zelf toegeeft dat u aan het poseren bent (CGVS, p. 9) – als de verklaringen van uw mede getuigen moet gewezen worden op het gesolliciteerde karakter. Bovendien werden de verklaringen van uw medegetuigen aangehaald bij het bespreken van uw asielmotieven. Uit de medische attesten die u neerlegt kan enkel afgeleid worden dat u met nierstenen worstelde en deze behandeld werden op 01/06/2017. Deze hebben geen enkele invloed op bovenstaande vaststellingen.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij zou voorhouden dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij daadwerkelijk bekeerd is tot de leer van de getuigen van Jehova, kon de commissaris-generaal in de bestreden beslissing pertinent opmerken dat verzoeker, zelfs indien er in zijn gemeenschap in Afghanistan de perceptie zou bestaan dat hij een christen is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen en te bevestigen dat hij nog steeds moslim is.

Aldus is het betoog van verzoeker niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielfraude, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hierover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar wat de Raad in het arrest nr. 193 805 van 17 oktober 2017 eerder ten aanzien van verzoeker heeft vastgesteld, met name dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust nu hij er niet in geslaagd is zijn beweerde afkomst uit de provincie Kunduz, noch zijn verblijf in Iran, aannemelijk te maken. Verzoeker voert in het tweede middel dan ook niet dienstig aan dat in Kunduz de situatie ernstig is en negatief evolueerde en dat de commissaris-generaal diende te onderzoeken of er in zijn (voorgehouden) regio enige reden is om aan te nemen dat er blind geweld aanwezig is.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.8. De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN